

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

VII: Thalysia

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](#)

THEOCRITI

nei amore tenebatur, Ageanactis nomine, nec mi-
nis Myrtoa deperibat Theocritus: tandem hic
Lycida pedum dono accipit, quod Λαρψ
Cολων Poëta uocat: sicq; demum
ā se discedunt inuicem.

THEOCRITI THALYSIA, uel Hodæporicon uernum.

EIDYLLION VII.

TEmpus erat, curis quū nuper et urbe relicta
Tecta petebamus uicimo proxima Alenti
Eucritus, et mecum qui tertius ibat Atryntas,
Annua quum Cereri Phrasidemus sacra pararet;
Et simul Antigenes, fratres duo, patre Lycopoeo,
Et genere illustres, & ab ipsis deniq; si quid
Res habet ista boni, Clytia & Chalconte prosciti,
Ipso qui fontem Burinam euexit ab imo
Difficili enixus fastigia ad ista labore:
Quem iuxtateneræ assuetaq; paludibus alni,
Atq; ulmi graciles folijs ceu crine comantes
Formosum nemus intēxunt frigentibus umbris.
Necdum forē uiammédiam perfecimus, & nec
Apparebat adhuc Brasile sublime sepulchrum,
Ecce uirum nacti conuenimus inter eundum,
Quem Musæ docuere, Cydon dedit inclita mater.

Nomen

EID YLLION VI.

Nomen erat Lycidæ: patrio de morte solebat
Pascere scandentes semper iuga summa capellæ,
Quem nemo impiciens queat ignorasse, quod esset
Omnia paucenti similis, nam corpora totius
Tectus erat rufis ulloſi pellibus hirci,
Prima noui dicas redolere coagula lactis,
Pectora sed ueteri districtus fortia peplo,
Costarum latam subduxit ad infima zonam.
At grauis in destra nodosæ robur oliuæ
Clava fuit, tum sic placido tridentia uultu
Lumina demutens, tamen intra labra decorum
Astringens risum: quo te nunc proripis, inquit,
Simichidae quo te ducit uia tempore, quo nunc
Sol medium cœli curru ferit igneus orbem,
Et uirides recubant subter consepta lacerti,
Nec sua luctificis cassitæ funera plangunt
Vocibus; an forsitan preceps, et ad fercula coenæ
Festinas; an calcandum ad torcular anhelare
Saxa quidem celeri sic proteris omnia cursu,
Ut gemitu resonent crebro pedibusq; resultant.
Huic ego, quādoquidē Lycida charissime fama est,
Vincere pastores omnes te posse canendo,
Perq; agros passim flauentia farra metentes,
Que fama est animo longè gratissima nostro:
Quāquam spero quidem tibi me fecere Canicenæ
Acqualem, nūsi me falso sententia ludit.
Hoc uero ipsa nia est, haec ipsa Thalysia, ergo

THEOCRITI

Hoc solenne uiri curabant munus amici
Iustaq; honoratae Cereri conuiuia ponent,
Primitiasq; dabunt opulenter, & omnia soluent:
Namq; referta dedit Deus ipsis horrea plenis.
M eſſibus, & pinguem pensauit frugibus annum.
Verum age quandoquidē uia nos communis cutes
Accipit, & lux est eadem nobisq; tibiq;
Bucolicum cantemus, habent & carmina multum
Quod iuuet, hinc nobis aliqua est uētura uoluptas,
Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Musa,
Et me pastores cuncti dixerūt poētam,
Optima qui cantem, sed ego non credulus illis,
Iudice me, nec enim Siculum deuicerō uatem,
Qui Samon incoluit, neq; Coi pulchra Phileti
Carmina, sed uerè mea carmina talia dicas,
Qualia ranarum fuerint collata locutis.
Hec ubi dixiſsem, Lycidas subrisit, & inquit,
Muneris ergo loco, quo dignus es, accipe clauam
Hanc tibi, ja certe es natum Ioue germen ab ipso,
Et mihi non unquam placuit faber Oromedonit,
Aequalem struxisse domum qui forte laboret,
Odi & Musarum uolucres, mala nomina, quādā,
Qui Chium studeant uatem superare canendo,
Dum contrā strepitent uano coccytides auſu.
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida, cognosce igitur, si forte placebunt
Carmina quæ patro iamdudum in monte coēgi,
Naubus

EIDYLLION VII.

Nauibus Ageanacta ferentibus in Mytilenem,
Cursus erit bonus & uenti prosperrima flantes,
Occiduis etiam tumidas si forsitan ab oris
Impulerit niger Auster aquas, licet altus Orion
Extiterit pedibus super aequora summa leuatis,
Outimam Ageanax me liberet ipsius aegrum,
Quem Venus ardentem coquit ignibus, o mea saltæ
Vulnera conspiciens duro medeatur amori,
Fluctibus Halcyones sternent cædentibus aequor,
Atq; Notū atq; Eurū, extremas q̄ cōmouet algas:
Dilectæ Halcyones Nymphis Thetidiq; marinæ
Prereliquis, quæcunq; aliquas ex aequore prædas
Confectant aues, portantes in Mytilenen
Ageanacta meum naues, atq; omnia eunti
Tempestiua ferant, placidumq; attingere portum.
Luce illa noua ferta geram, uel olentis anethi
Liliæ alba rosis contexta rubentibus addam,
Atq; meo uiridem faciam capiti inde coronam.
Inde hæc uina bibam pateris Pteleatica plenis
Ante focum residens: aliquis mihi grata fabarum
Segmina de socijs calido torrebit in igne:
Lectus erit uero uarijs densissimus herbis,
Cnysaq; asphodeloq; reflexibiliq; selino:
Suauiter ipse bibam chari memor Ageanactis,
Euacuans plenis toto crateras Iaccho,
Donec in allapsis immergam fecibus ora:
Pstores duo cantabunt, quorum hic sit Acharnæ,

THEOCRITI

Ille Lycopites sed & hic mihi Tityrus ipse.
Cantabit Daphnis quibus ignibus arserit olim,
Quando peregrinæ flagravit amore puelle,
Ut miser errarit montesq; & inhospita circum
Culmina, ut aërea querqus stridoribus illum
Deslerint querulis, remorantibus Himeracursum
Nymphis, quæq; uagum ripis nascuntur ad amnè,
Quando miser nimio totus contabuit astu,
Ut nix qui summi de uertice liquitur Hæni,
Siue comantis Atho Rhodopesne nuosa fluens
Culmina, Caucasasq; agenibus imribus arces.
His addet quibus ille latenter regis ob iram
Artibus indiderit furtiuis Aepolon arcis,
Dulcia ut intulerint cedrinæ tentacula ciste
Simæ nuper apes è florum mollibus herbis.
Illiū idcirco nectar fundebat ab ore
Musa canens, ô felicem te diue Comata,
Tam iucunda quidem tibi contigit ista uoluptas
Pastus apum studio cedrina conclusus in arca
Perficiis aërijs totum nutricibus annum.
O utimam tua uita meos uenisset in annos,
Per iuga pavissem pulchras tibi summa capellas,
Panibus interea iacuisse sæpe sub altis,
Aut gratas pecori factoris querubus umbras
Carmina grata canens Musis diuine Comata.
Hec ubi concinuit, facto tum fine quieuit,
Cui tum rursus ego, Lycida bone, me quoq; Musæ
Multæ

EIDYLLION VII.

Multa quidem docuere, alti iam cognita fama
Ante thronum louis, è quibus hoc tu nobile pronis
Auribus auscultato, tuo damus illud honori.
Semicibide infusatum læua de nare Capido
Sternuit, alle quidem Myrtus miser ardet amore,
Quantum ueris amant simæ noua pabula capræ.
Verum illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depascitur igne medullas,
Formosiq; miser pueri tabescit amore.
Optimus hunc ignem iamdiudum nouit Aristis,
Carmina quem citbar æ cant@ iucunda sonantem
Ad sacros tripodas non designetur Apollo,
Ut miser im puerō uiuens moriatur Aratus.
Verum age Pan Homolæ solum sortite beatum,
Effic sponte sua ueniat puer aureus illi,
Siue quis est aliis, siue est tener ille Philinus.
Hec si præstiteris Pan optime, nec tua duris
Arcades adfligent pueri femoræ alia squillis,
Aut humeros si quando parum de munere carnis
Appositum est, uotumq; pusilla ferim fessilit,
Si minus haec dederis, laniatus corpore tot
Nudus in urticis iaceas, in montibus altis
Edonum uersere grauis sub frigore brume,
Culmina qua gelidus Rhodopeïa præterit Hebrus,
Fronte pruinosâ gelidam conuersus in arcto.
Quum uero mediò sol ardentissimus estus
Excitat, Aethiopum per prata calentia pascas,

THEOCRITI

Rupe sub infesta Blemiarum fronte carentum,
Qua uagus in calidas Nilus se condit arenas.
At uos ô pueri qui suauis rubetis amores,
Purpureis similes malis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemq; habitate Biblidos undas,
Altaq; flauicomæ Veneris delubra tenentes
Formosum iaculis configite et igne Philimum.
Hospitis ille mei quia non miseretur Arati.
Mollior ille Apij tenera lanugine pomi.
Atq; illi teneræ clamant persæpe puellæ,
O formose Philime, quid hic tibi inutilis eui
Flos cedit, et primo tantum tibi defit ab ortu?
Amplius excubias nec nos peragamus Arate,
Nec toties pedibus nostris uia trita nocebit,
Ne lædat crocitanus Phœbi prænuncius ales,
Quin alium potius quam te moerore molesto
Afficiat, sed in hac unus desudet arena
Ipse Molon, placitisq; sibi affligatur in armis,
Nos tranquilla quies maneat, tremulumq; susurras
Adsit anus, mala que procul arceat omnia raaco
Murmure, tantum effatus eram, quum protinus ille
Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipso
Musarum hospitio magna cum laude profectum.
Ille uiam fecat abscedens à parte sinistra,
Aspera per uirides qua ducit semita buxos
Eucritus, et mecum qui tertius ibat Amyntas.
Nota petebamus Phrasidemi tecta beati,

Mollibus

EIDYLLION VII.

Mollibus accepti secura per ocia lectis,
Lemisci uirides, & adhuc noua pampinus aplos
Constrauere toros, crifantes de super alni
Umbribabant, placidis & plurima frondibus ulmus.
Nec procul hinc sacro Nympharū fontis ab antro
Fluxerat allabens iucundo murnure riuus,
Aestuæ tenera fruticum sub fronde cicade
Rumpebant resono stridentia guttura cantu.
At procul in densis spineta per aspera dumis
Dulci quæq; suas iterabant uoce querelas,
Ante alias que passa nefas est ulta tyrannum,
Et querulum cassita sonans, & carmine turtur
Lugubri, fontes hinc atq; hinc, dulcia circuna
Adstrepuitis apes passim fitientibus aestu
Floribus atq; aruis, nibilominus omnia nobis
Diuitis autumni superabant munera, nanc;
Innumera ante pedes pyra uoluebantur, abunde
Ad latera, in terram depressi pondere rami
Prunorum Syriae que mittunt rura Damasci.
At unum è dolis de prompserat ille uetustum
Quatuor annorum fracta pice frontis opertæ
Scilicet ô Nymphæ Parnasia templa tenentes,
Tale fuit quod ad antra Pholi saxosa dicauit
Phyllrides magno Alcide cratero superbo,
Tale fuit quod quum biberet saltare coegerit
Nobile ad undosum pastorem nectar Anapune
Maxima præualidum Polyphehum saxe rotante,

THEOCRITI

Quia Pierides nobis tunc uima dedistis
Sacra apud omnigenae Cereris celebrantibus aræ,
Illiū oīterum liceat defigere acernis
Rusifica signa mihi, quo rideat illa feratq;
Fasciculos molles & rabra papuera quassans.

ARGUMENTVM OCTA-
VI EIDYLLIL

Rem in Sicilia gestam continet. Ex Poëta autem
persona sermo est. Cæterum de bacolici carminis
palma contendentes inter se Daphnis bubulcus et
Opilio Menalcas, arbitrum sibi deligunt αὐτόλοι
quendam caprarium: neq; enim eius extat hic no-
men aliud: uictoriaq; præmium fistulas deponunt.
Tandem uictor Daphnis quum probè admodum ce-
cisset, persuadetur à iudice Aepolo, ut se quoq;
doceat. Quæ de Thalia Daphnidì in uxorem loca-
ta, Pane ac Nymphis iudicibus, deq; Marfa lyriā
à Daphnide edocto quidam addunt, quoniam non
constant paucis, nec locus uacare mendo uidetur,
in presens ueluti ἀντίστροφα omittens
decensui. Porro genus carminis die-
gemanticum est ac
mixtum.

THEO-